

הסיבוב

החמישי

..התפללתי לרגע הזה.. אמר אהוד דיין.. התפללתי שתצליחי...
עתה תיפול ההכרעה — לכאן או לכאן! אינו לנו ברירה..."

מאת אורי אבנרי

היא היתה יפה, יפה מאד. לחייה היו סמוקות בחודות-הנצחון. עיניה התכולות הבריקו. לרגע קט עלה בליבו של אהוד הרצון לחבקה. אולם הוא התאפק. אדם לא היה מחבק סתם ככה את דוקטור ליאורה אורנת, סגנית-מנהל המעבדה הגרעינית של ממשלת ישראל.

"אתה רוצה שאסביר לך את העניין?" שאלה. "ובכן..." "אין צורך!" חייך אהוד. "לא אבין מאומה. תמיד הייתי חלש בפיסיקה." הוא השקיף סביבו. האולם הגדול, שהיה רק חלק קטן מן המעבדה התת-קרקעית האדירה שהיתה חצובה בסלע הרי-הגרוזים, היה מלא מתקנים בלתי-מובנים לו. "העיקר הוא הסוף. יש לך פצצה אטומית. היא די קטנה כדי להתאים לראשי הקליעים המונחים שלנו. נכון?"

"נכון." נהנתה אוריק. אהוד לא יכול לרמות אותה. למרות קולו האדיש-כמעט ידעה שהוא מתרגש מאד. היא הרגישה זאת מייד, שעה שגילתה לו כי ההמצאה הושלמה סוף-סוף.

"כמובן" התנצלה. "זוהי פצצה פרימיטיבית מאד. צעצוע לעזמת פצצות-הקור באלט שהאמריקאים התחילו לייצר לפני שהאום אסר את ייצור הנשק הגרעיני. זה לא ישמיד את העולם. זה ישמיד בקושי את עיר-גנים. עיר-גנים, לשעבר ג'נין, היתה בעלת אוכלוסייה של 130 אלף תושבים. את מוכנה לניסיון?"

אוריק פרצה בצחוק מצלצל. "ניסיון? השתגעת? אם תפוצץ את המכשיר בנגב יקלוט זאת הסייסמוגראף ברומא. תוך שלוש שעות יהיו כאן מפקחי המישטרה הבינלאומית. שכת מה קרה ליפאן?" יפאן פוצצה פצצה נסיונית לפני שמונה שנים. האום הטיל עליה חרם, והיא נאלצה להרוס את כל מיתקניה. "איני מתכוון לניסיון סתם. אוריק. אני מתכוון לפעולה."

* * *

במשך כמה שניות שררה דומיה עמוקה באולם. האור המלאכותי עוד הדגיש את החיוורון הפתאומי שעלה על פני הצעירה. היה זה כאילו תפסה אוריק בפעם הראשונה מה טיב ההמצאה שהמציאה. היא הסתכלה בפני אהוד, ידד נעוריה, כמעט בשיגאה.

"אתה... אתה... רימית אותי!" הפליטה לבסוף בקושי. "אתה אמרת שזה יהיה נשק רזרבי... משהו שישתמשו בו רק במיקרה האחרון ביותר, כשהמים יגיעו עד נפש... הייתי צריכה לדעת שזה שקר! אתם הגברים." היא אמרה את המלה בכוז עמוק. "אתם לא מסוגלים להתאפק. אתם מוכרחים לכבוש, להשמיד, להוכיח שאתם גיבורים!" עתה פרצו המלים מתוכה